

Brev som Ruth Johnsson skrev till sin
syster Olga, efter förlovningen med
Gustav Enkler påskaftonen 1925

Källbo, den 15. 4. 25.

Käraste Olga!

Ännu mer tackar jag dig för
den yllert vackra och vänliga hälsningen
med fokus och kort. på vår välsignade
högtidsdag, påskafton 1925! Aldrig, aldrig
skulle jag väl kunna förgäta minnet av
denna strålande påskdag den underbaraste
jag upplevt i mitt 29-årsiga liv. Blev alla
kommande påskdagar i framtiden sådana,
ja, de... men det vill jag inte begära,
det vore frömligt; det var för stort,
säkertligen mycket för stort.

Ja, lilla Olga, du kan inte ana,
hur älskligen föräldrar och part hem,
kustar har. Jag tror ännu ibland, att jag
bara drömt, ty allsammans är så
vackert, att jag inte kunde gälla att
det är verkligt och sant. Inte kan jag
heller tala om det som det var och som
jag vill det, ty inför det allra största
i livet står man ordlös och blyt.

och vill jag försöka tala litet därinn.

Mottagandet var varmt och gott och innerligt.

Faderns ansikte hade ett pälloamt skimmer som en helgjuten ^{kristen} persönlighet. Ja, moderns likaså, men fadern var dock mest kärlig av de två.

På påskafton, ja, vad skall jag då säga därinn?
Jo, att Gud och Kristus mer och närmare än någonsin

badde bland oss. Modern stod inne hos oss, Justas och mig, då vi sago på ringarna, och när vi gjort det, tilltala hon in till fadern och meddelade honom -: "Far kom in, Ruth och Justas har stått på ringarna. Kom in, kära du." Och han kom.

Åh, så han kom! Denna andliga lyjättigastalt.

Han tog oss ömt och innerligt bäta i famnen och sade: "Mina kära kära barn." Och på behäll han bådas våra händer i sina och talade ett mäderbart kärlighets språk. Åh, huru gott han talade.

Och huru gott det gjorde djupt inne i själen, som fälsamt tog emot hans faderliga välsignelse. Ja, kära Olga, begär inte att jag skall tala utfortigare. Jag bara hakar hand för påskens under i dubbel mening.

Och, vad jag värdig denna livets stora gåva!

Må hand alltmer och mer helg min liv i sanning.

På påskdagsmorgon kom Justas, min kära, min egen Justas, in och värlite mig. Och så han värlite mig! - Livet kan vara fullt av skönhet.

Och då jag senare kom in i matalen mötte jag

- 2 -

fadern. De skulle se de goda ögonen, och känna den goda handen! Vilket "god morgon"! Och sen - sade han -: "Det du, vad de säger?" "Nej" svarade jag svarande. "Ja", återtog han - "det är påskdagsmorgon och Kristus är uppstånnden". Jag framligen bärade av en gränslöst stor glädje och lyckokänsla vid hans ord och oförjätliga, trofasta beende. Och modern var honom till. "Ja, sade hon, "Kristus är uppstånnden; därpå tändde jag med glädje, då "mitt öga vaknade och mötte dagens beare sol." Ja, jag skulle naturligtvis ha mycket mycket att berätta dig, men du får det övriga, då vi träffas i sommar.

Även hemma ~~bt~~ i Toramåla blev vi mycket väl mottagna. Flaggan vinkade oss alla först välkomna hem. Och så kom allsammans ut och mötte oss vid porten. Kaffet väntade oss gäst, och bordet var prytt med påsk-liljor och en mängd fordriga vitsippor i potter. Senare bjöd de på en finare middag vid sittande bord. Bertha och Malin o. Axel var också med hem. Och det var riktigt högtidligt och stämningsfullt. Gustas slammade sötan över natten, ty vi hade skollas även i gås.

När jag kom upp till skolan i dag var naturligtvis barnen fulla av nyfikenhet - att se på minja förslös! Pojkarna stötte på parol

Forts.